

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Δεν υπάρχει ανθρώπινο μέτρο που να μπορεί να υπολογίσει την τιμή της ψυχής

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Το απόγευμα της Κυριακής 22 Φεβρουαρίου 2026, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καρδίτσας, τελέσθηκε ο Α΄ Κατανυκτικός Εσπερινός, ο λεγόμενος και Εσπερινός της Συγγνώμης, στον οποίο χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος.

Αμέσως μετά, στο πλαίσιο των καθιερωμένων εσπερινών κηρυγμάτων, ο Σεβασμιώτατος συνέχισε την ερμηνευτική προσέγγιση της προς Ρωμαίους επιστολής του Αποστόλου Παύλου, ολοκληρώνοντας την ανάπτυξη του 7ου κεφαλαίου, με αφορμή την έναρξη της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Τόνισε ότι η Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή αποτελεί «στάδιο αρετών» και περίοδο πνευματικών αγωνισμάτων, όπου η νηστεία, η άσκηση και η μετάνοια δεν περιορίζονται σε μια εξωτερική προσπάθεια, αλλά οδηγούν στην ένδυση των ψυχικών χαρισμάτων και στην επανατοποθέτηση του ανθρώπου μέσα στο μυστήριο της σωτηρίας. Σκοπός της πορείας αυτής είναι να βιώσουμε, όσο είναι δυνατόν, το εκούσιο Πάθος, τον Σταυρό και τη θεόσωμη Ταφή του Κυρίου μας, ώστε να οδηγηθούμε στην χαρά της Αγίας Αναστάσεως, συναναστημένοι μαζί Του.

Στη συνέχεια, αναφερόμενος στο περιεχόμενο του 7ου κεφαλαίου της προς Ρωμαίους, έθεσε ως χαρακτηριστικό τίτλο της ενότητας το «Άλλο θέλω και άλλο πράττω», υπογραμμίζοντας ότι ο Απόστολος Παύλος περιγράφει με ακρίβεια την εσωτερική πάλη του ανθρώπου, την τραγωδία του διχασμού ανάμεσα στο καλό που επιθυμεί και στο κακό που τελικά πράττει. Η φράση αυτή, όπως επισήμανε, δεν αφορά μόνο μια θεωρητική κατάσταση, αλλά αποτυπώνει μια εμπειρία διαχρονική, που εμφανίζεται σε κάθε εποχή.

Ο Σεπτός Ποιμενάρχης στάθηκε ιδιαίτερα στην ανεκτίμητη αξία του ανθρώπου και της ψυχής του. Υπενθύμισε τον λόγο του Κυρίου, «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἔὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ», σημειώνοντας ὅτι δεν υπάρχει μέτρο ἀνθρώπινο που νὰ μπορεῖ νὰ υπολογίσει τὴν τιμὴ τῆς ψυχῆς.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος συνειδητοποιήσει αὐτὸ τὸ μέγεθος, κατανοεῖ βαθύτερα, ἀφενὸς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Θεοῦ, που τοῦ χαρίζει τὸν νόμο καὶ τὶς ἐντολές ὡς φωτεινὰ ὀρόσημα, ἀφετέρου τὴν τραγικότητα τῆς ἀμαρτίας, που σκλαβώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν προορισμὸ τοῦ.

Ερμηνεύοντας την αποστολική φράση, «ὁ νόμος πνευματικός ἐστίν, ἐγὼ δὲ σαρκικός εἰμι, πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν», διευκρίνισε ὅτι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ, τόσο ὁ Μωσαϊκός ὅσο και ὁ ἐμφυτος ἠθικός νόμος, εἶναι ἀγαθός και πνευματικός, θεϊκό δῶρο που ἀποβλέπει στὴν ἀποκατάσταση τῆς κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου με τὸν Θεό, με τὸν συνάνθρωπο και με τὸν ἴδιο τὸν εαυτό του. Ἡ εὐθύνη τῆς ἀπομακρύνσεως δὲν ἀνήκει στὸν νόμο, οὔτε στὸν Θεό, ἀλλὰ στὸν ἀνθρώπο, ὁ ὁποῖος γίνεται «σαρκικός», προτιμώντας τὴ σκοτεινὴ σκλαβιά τῆς ἁμαρτίας ἀπὸ τὴν ἐλευθερία τοῦ Θεοῦ.

Εξήγησε ὅτι ἡ ἁμαρτία δὲν πρέπει νὰ νοεῖται ὡς μιὰ ἀφηρημένη «δύναμη» ἔξω ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο, ἀλλὰ σχετίζεται ἀμεσα με τὴ βούληση, τὴν ἐπιθυμία και τὴ συγκατάθεση τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀρχὴ γίνεται με μιὰ προσωπικὴ παραχώρηση, ὅμως, με τὴν κατάχρηση και τὴν ἐπανάληψη, ἡ ἁμαρτία ὁδηγεῖ στὸ στάδιο τῆς ἐξάρτησης, ὅπου ὁ ἀνθρώπος αἰσθάνεται ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδεσμευθεῖ. Ἐτσι γίνεται κατανοητὴ ἡ κραυγὴ τοῦ Ἀποστόλου, που παρουσιάζει τὸν ἀνθρώπο νὰ θέλει τὸ καλό, νὰ συμφωνεῖ με τὸν νόμο, ἀλλὰ νὰ ἀδυνατεῖ νὰ τὸν ἐφαρμόσει, ἐπειδὴ ἓνας «ἄλλος νόμος» μέσα στα μέλη τοῦ ἀντιστρατεύεται τὸν «νόμο τοῦ νοός» και τὸν αἰχμαλωτίζει.

Η παύλεια αυτή περιγραφή, όπως υπογράμμισε, δεν περιορίζεται μόνο στο

εσωτερικό πεδίο, αλλά προεκτείνεται και στην κοινωνική ζωή. Ο Σεβασμιώτατος παρατήρησε ότι, στη σύγχρονη πραγματικότητα, υπάρχουν και νόμοι που αντιστρατεύονται το Ευαγγέλιο και τις θεμελιώδεις αρχές της χριστιανικής ζωής, δημιουργώντας μια ευρύτερη σύγκρουση ανάμεσα στη συνείδηση και σε επιλογές που τραυματίζουν τον άνθρωπο και την κοινωνία.

Καθώς ο Απόστολος Παύλος φθάνει στην αγωνιώδη κραυγή, «ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος, τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;», ο Σεβασμιώτατος ανέδειξε ότι η απάντηση δεν βρίσκεται σε ανθρώπινη δύναμη, αλλά στον Θεάνθρωπο Σωτήρα. Ο Χριστός είναι Εκείνος που «ἐξηγόρασεν ἡμᾶς» με το Τίμιο Αἷμα Του, χαρίζοντας απολύτρωση και άφεση αμαρτιών. Γι' αυτό και ο Παύλος ξεσπά σε ευχαριστία: «Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν», αναγνωρίζοντας ότι το έργο της σωτηρίας είναι έργο της Αγίας Τριάδος.

Διευκρίνισε ότι, ακόμη και μετά την έλευση του Χριστού, η πάλη μέσα στον άνθρωπο δεν παύει, όσο ζούμε θα αισθανόμαστε την έλξη της αμαρτίας και, ταυτόχρονα, την έλξη του φωτός. Ωστόσο, τώρα υπάρχει η Εκκλησία ως «ιατείο», υπάρχει το «φάρμακο» του Σώματος και του Αίματος του Χριστού, η δύναμη της μετανοίας, η προσευχή, τα δάκρυα, η επιστροφή, όλα όσα τροφοδοτούν τον αγώνα και καθιστούν δυνατή την απεξάρτηση από τα πάθη.

Κλείνοντας, ο Σεβασμιώτατος ευχαρίστησε τον Θεό που απέστειλε τον Μονογενή Υιό Του για τη σωτηρία του ανθρώπου και χαρακτήρισε την Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή ως «πεμπτουσία της πνευματικής ζωής», ως χρόνο αναζήτησης του κάλλους της παρουσίας του Θεού, μετανοίας και πνευματικής προσπάθειας, ώστε να γευθούμε το φως της Αναστάσεως. Τέλος, κάλεσε όλους, κατά το πνεύμα του Εσπερινού της Συγγνώμης, να ζητήσουν αμοιβαία συγχώρηση, ευχόμενος καλή δύναμη και ευλογημένη Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή.

